

Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!

Scânteaia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 8 (260) * Miercuri 27 Ian. 1954 * 4 pag., 15 bani

CUM ÎNVĂȚĂM?

„Oare m'ascultă?”

Era în ora de Matematică. Aplecat asupra catalogului căutam numele celor pe care trebuia să-i ascult.

Din când în când îmi aruncam ochii asupra clasei. Școlarii mă urmăreau cu vădită emoție. Unul singur dispăruse parcă din clasă. Ascuns după colegul din față, Gheorghe Aurel aștepta să-și audă numele, cum așteaptă un vinovat sentința tribunalului.

— „Nu m'ascultă”, și-o fi zis el, când a văzut că am scos la tablă alt băiat. Și Gheorghe Aurel apărui din nou în clasă.

Băiatul dela tablă a rezolvat bine problema și a căpătat nota 5. Ochii mei au lunecat din nou pe catalog și în aceeași clipă, ca la un semn magic, Gheorghe Aurel a dispărut iarăși după colegul din față.

— „Oare m'ascultă?” se întreba desigur plin de teamă. Și nu se simți ușurat decât atunci când auzi și de astă dată numele altuia.

De ce se teme oare Gheorghe? De ce se ascunde în timpul orei? Cred că răspunsul îl poate ghici oricine: Gheorghe nu și-a pregătit lecția.

Intr'adevăr, Gheorghe nu și-a pregătit lecția. Dimineața, când să se apuce de învățatură, a privit orarul și și-a făcut o socoteală: „La Matematică am notă. Am și la Botanică și Geografie, iar pentru Cultură fizică nu

trebuie să învăț”. Apoi și-a pus întrebarea: „Oare ce să-i spun eu mamei?” Dar răspunsul a venit dela sine:

— Mamă, eu mă duc la frizerie să mă tund — i-a zis el. Mă întorc îndată.

Și Gheorghe a plecat. Numai că pașii nu l-au îndreptat spre frizerie ci spre oglinda Lucie a gheții de pe lac. Când s'a întors acasă, era vremea prânzului.

A mâncat în grabă și a plecat apoi spre școală.

— „Băiatul ăsta învață numai pentru notă! veți spune voi. El își pregătește lecțiile doar atunci când bănuie că va fi ascultat”. Și credeți că Gheorghe are totuși note bune? Nicidecum. E firesc să se întâmple așa. Lecțiile sunt întocmai ca verigile unui lanț: se rupe una, se rupe întreg lanțul. Învățând pe sărite, cunoștințele lui Gheorghe nu se aseamănă cu un lanț: din ele lipsesc multe verigi. Și când cunoștințele tale nu sunt trainice, nu poți căpăta nici note bune.

Dar nu e vorba aici de notă bună, ci despre perseverența în pregătirea lecțiilor. Trebuie să-ți pregătești cu atenție, zi de zi, fiecare lecție în parte: cunoștințele pe care le capeți, nu pentru notă îți trebuie, ci pentru viața și munca ta de mai târziu.

profesor ION NICULESCU

Șc. mixtă de 7 ani — nr. 8 Constanța

Se întâmplă ca la unele lecții să nu înțelegi tot ce explică profesorul. E bine, ca în asemenea cazuri, să nu te mulțumești numai cu constatarea: „N'am înțeles” — ci să vii la orele de meditație. Aici profesorul îți va explica pe indelete tot ceea ce n'ai înțeles și-ți va fi mai ușor să pregătești temeinic lecția.

Din unități, detașamente, grupe

Pentru ca pomii să rodească din plin!

În timpul lor liber, pionierii din unitățile care se află în cartierul Ferentari din București adună zăpadă în jurul pomilor roditori.

Învățăminte prețioase

Nu de mult, într-o zi pe lecție, pentru că pierdem

cară am s'o țin minte totdeauna, am primit cravata roșie. La adunarea noastră, care a fost foarte frumoasă, au venit și oaspeții.

Printre ei era un stahanovist ale cărui cuvinte le țin minte. Ne-a spus că este foarte important să folosim cu rost fiecare minut al orei de clasă. Să nu ascuțim creioane, să nu ne găsim câte ceva de vorbit chiar în timpul

Emilia MUNTEANU
clasa a III-a B. M. K.
Galați

Știi să înveți?

Nu știu dacă vouă vi s'a pus vreodată întrebarea: „Știi să înveți?” Și nici nu știu ce răspuns ați dat. Întrebarea aceasta însă, a dat mult de gândit pionierilor din clasa a 7-a dela Școala elementară de fete nr. 7 din Ploești. S'au găsit pioniere care au răspuns: „Eu nu știu cum să învăț”, sau „Nu prea ne ajunge vremea”

Colectivul de conducere al detașamentului a hotărât atunci să se organizeze o adunare cu tema „Cum să învățăm”

S'a făcut mai întâi o expoziție a caietelor de notițe: Într-o parte

erau puse caietele îngrijite, cu notițe scurte dar clare. De altă parte erau caietele dezordonate, din care nu înțelegeal nimic.

La adunare au vorbit multe pioniere. Teișanu a povestit cum își împarte timpul, cum își ia notițe, cum își pregătește lecțiile acasă.

Când adunarea s'a terminat multe pioniere și-au spus: „Acum știu să învăț!”

C. CRISTEA
corespondent
al „Scântei pionierului” în regiunea Ploești

Am început repetarea materiei

Într-o zi prietena mea Maria Bodean m'a întrebat dacă n'ar fi bine să ne apucăm de repetarea materiilor

— Cum să nu! Și eu m'am gândit la asta, i-am răspuns eu.

Din ziua aceea, sub îndrumarea profesorilor am alcătuit un plan și am început să repetăm la mai multe obiecte.

Până în prezent la Geografie am repetat despre Republicile Unionale din U.R.S.S. La Algebră am făcut mai multe exerciții ca să nu mai greșim la adunarea polinoamelor. De asemenea am revizuit cunoștințele despre triunghiuri, drepte paralele, patrulatere, măsura unghiurilor și despre construcții grafice la geometrie. După ce am repetat bine construcțiile grafice, am văzut cât de repede putem acum să construim un dreptunghi înscris în cerc și tangentele paralele cu diagonalele dreptunghiului, să construim bisectoarea unui unghi și altele.

La Fizică n'am repetat încă decât despre pompe iar la Limba română am citit numai balada „Corbea” și poezia „Mama lui Ștefan cel Mare”. Cu timpul însă vom reuși să repetăm și la aceste materii.

Reghina DEIAC
cl. a VI-a Școala de 7 ani Aghireș,
regiunea Cluj

VARNA ÎN SAT

Iarna e demult în sat
Și'n strai alb l-a îmbrăcat,
Vezi căsuțele-ascuțite
Cu argint acoperite?

Copilașii 'nșofoliți
Săniuțe-aduc grăbiți,
Iar colea, într'o ogradă,
Șboară bulgării grămadă,
Că-i bătaie cu zăpadă.

Rău-i prins în copca gheții,
Vin la patinaș băieții.
Alții-au prins să 'nalțe'ncet
Un unchiaș cu trup de-omăt.

Inserarea când se lasă
Se întorc cu foști-acasă.
Și rămâne'n drum doar moșul
De omăt, cu nasul roșu.

Camelia PANAIT
Cl. a VII-a
Dumbrăveni — ralonul Sighișoara

E bine să trăiești ÎN PATRIA NOASTRĂ

La bibliotecă

Căminul cultural din comuna Căineni, regiunea Pitești

In orice zi vei intra la biblioteca pentru tineret și copii din Baia Mare vei putea întâlni aici pe Mihailovici Bela și Ștefan Andrei. Ei sunt vechi prieteni ai bibliotecii, cu toate că nu au decât 9 ani. De când s'a înființat biblioteca din orașul lor, n'au lipsit niciodată. Aici la bibliotecă i-au cunoscut pe Ciuc și Ghec, s'au imprietenit cu Timur și băiețu său. Bela și Ștefan au început să citească în ultima vreme și cărți de știință. Nu de mult au terminat cartea „Istoria unei invenții”

Din zi în zi la biblioteca pentru tineret și copii din Baia Mare vin tot mai mulți vizitatori. Acum ea are peste 1056 cititori tineri și copii. Printre ei se află și Medan Ion, care abia știe să se iscălească și Hoteș Viorel. Pentru Viorel deocamdată a iscălit mama, pentru că el nu are decât șase ani. Tot mama îi și citește.

Viitor tractorist

La început, când venise la Gospodăria de Stat din comuna Temeria-Mare, tânărul Aurel Bălan nu cunoștea nici o meserie. Dar a fost destul să vadă tractorul, că l-a și atras meseria de tractorist. A muncit și la câmp Aurel, și la ferma de păsări și la alte treburi de ale gospodăriei. Gândul îi era însă numai la mașina aceea ciudată, care răstoarnă brazda de pământ dintr'odată. Adesea îl vedeau tovarășii săi cum privește și se minunează de tractoare. Odată, Aurel se apropie de un tractorist care tocmai își pregătea de pornire mașina și-l întrebă:

— E grea meseria asta, tovarășe? Unde ai învățat-o? Ce crezi, unul ca mine o poate pricepe?

— Nu-i grea. Și de învățat, iaca, am învățat-o la S.M.T.-ul din Sănnicolaul Mare.

Chiar a doua zi Aurel merse la conducerea gospodăriei și spuse că vrea să se facă tractorist. Și dorința lui a fost îndeplinită. Pe la începutul lui Octombrie a plecat la școala de tractoriști dela Sănnicolaul Mare. Aici Aurel învață din ce în ce mai bine, cercetează cu atenție fiecare piesă a tractorului și se străduiește să cunoască meseria de tractorist. Nu peste multă vreme va termina școala și va deveni un tractorist harnic și iscusit.

Colțul curioșilor

Pomul gimnast

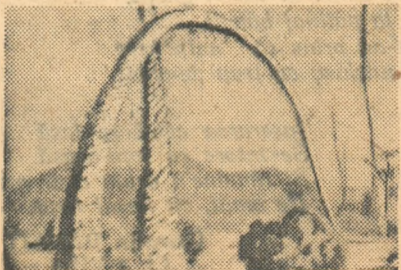
Acest pom este originar din Mexicul de nord-vest, dar se întâlnește și în California. În aceste locuri i se spune bugum, bulum sau țirio. Botaniștii îl numesc *Idria columariis*.

În primii ani ai vieții sale, bugum seamănă cu o sferă. Pe măsură ce crește, pomul începe să semene cu un morcov uriaș, pus cu capul în jos și rădăcinile în sus. „Rădăcinile” acestea nu seamănă însă cu ale morcovului: sunt cu scoarța mai groasă și de culoare albă sau galbenă.

Bugum își ferește scoarța de animalele rozătoare prin niște spini care îi acoperă în spirală întreaga tulpină.

Bugum atinge câteodată înălțimi destul de mari. Atunci pomul începe să se îndoie, își vără vârful în pământ și rămâne astfel curbat. Pentru această ciudățenie, el a fost denumit „Pomul gimnast”

Se întâmplă însă uneori că bugum nu crește mult și moare. Atunci pomul își pierde scoarța și spinii, iar partea interioară putrezește. Rămâne doar un schelet de tulpină tare, gol înăuntru și cu găuri rotunde pe dinafară, în locul de unde au căzut spinii. Astfel de tulpini cu găuri sunt căutate de albinele sălbatice pentru a-și construi faguri în ele.

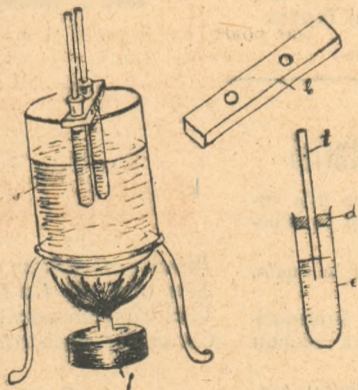

Pe schiuri

Așa se întâmplă întotdeauna la început: abia ai pornit-o cu schiurile la vale când deodată buș! ai și căzut cu nasul în zăpadă. Te ridici însă și pornești din nou la drum.

Cercetăm, explicăm, construim

Corpurile lichide — ca și cele solide — se dilată sub influența căldurii. Însă nu toate corpurile se dilată la fel, ci unele mai mult, iar altele mai puțin. Cu ajutorul aparatului pe care vă îndemnăm să-l construiți pentru cercul vostru de fizică, puteți vedea și chiar măsura dilatarea lichidelor. El se compune din: vasul mare „v”, care se face din sticlă rezistentă la foc sau poate fi o simplă oală.

E mai bine să alegeți un vas de sticlă, pentru că puteți vedea ce se întâmplă înăuntru. Din lemn, construiți o plăcuță „b” în care faceți două, trei orificii pentru eprubete. Eprubetele „e” trebuie să aibă un diametru cu 3—5 mm. mai mare

decât cele obișnuite; le găsiți la orice magazin de specialitate. Pentru fiecare eprubetă cumpărați-vă și câte un tub capilar „t”, cam de aceeași lungime cu eprubeta. Trepiedul vi-l faceți singuri din tablă mai groasă sau vă folosiți de cel care se găsește în laboratorul vostru de fizică sau chimie. Lampa de spirt vi-o puteți face dintr'o sticlă de cerneală. Tubul capilar „t” se vără în eprubeta „e” prin dopul de cauciuc sau plută „d”. (Nu indicăm dimensiunile, deoarece ele depind de materialele pe care le găsiți.)

După ce aveți toate aceste piese, urmează montarea aparatului. Pe trepiedul „s” puneți vasul „v”. La suprafața vasului „v” rezemați plăcuța „b”. În orificiile din plăcuța „b” introduceți eprubetele. Fiecare eprubetă o astupați cu un dop de cauciuc în care ați făcut un orificiu pentru tubul capilar. Tuburile capilare le puteți grada. În vasul „v” turnați apă curată iar în eprubete — lichide diferite colorate. Lichidele se vor ridica și în tuburile capilare până la același nivel din eprubete. Aprindeți apoi lampa de spirt și lăsați-o să ardă până ce apa începe să se încălzească. La început veți constata că nivelul lichidelor din tuburile capilare va scădea sub nivelul lichidelor din eprubete. Du-

pă câteva minute însă, ele vor începe să se ridice în fiecare tub până la înălțimi diferite.

Explicații:

1. De ce nivelul lichidelor colorate din tuburile capilare întâi scade și apoi se ridică?
2. De ce lichidele dilatate se ridică la înălțimi diferite?

A. LISEANU

CUNOAȘTEȚI FIZICA?

Copii, aduceți-vă aminte de tabloul greutăților specifice și ajutați-i desenatorului să-și corecteze greșala făcută în acest desen.

(din „Pionierscaia Pravda”)

Cum se îngrijesc iepurii

Dragă redacție,

Grupa noastră a hotărât să la sub îngrijirea iepurașii din gospodăria agricolă colectivă. Vrem să pornim la muncă și de aceea vă întrebăm: cum se îngrijesc iepurașii?

Așa ne scrie Dumbra Ștefan din clasa a IV-a școala nr 1, Sănnicolaul Mic, regiunea Arad.

Pentru el ca și pentru alți pionieri pe care îi interesează, iată ce ne răspunde tovarășul ing. Eugen Mărza:

Deunăzi m'am întâlnit cu vecinul meu, Vlad, elev în clasa a V-a, care ducea în brațe o legătură mare de morcovi. — Incontro, Vlad? îl întreb. Gospodar băiat! — Nu știi? Hai să-ți arăt ce mi-a adus tata.

ne, carne și zarzavaturi dela bucătărie, iar vara verdeață, crenguțe de arbori, pelin, mușețel sau păpădie.

Vezi cât de felurită poate să fie mâncarea iepurașilor? Nu trebuie însă să le dai de toate odată. Pregătește-le cu

Mă luai după el și ajunserăm repede în fața unei cuști cu doi iepurași.

— Îți plac? Sunt frumoși și ghiduși de-ai sta ore întregi să-i privești, îmi spuse el. Le dau să mănânce numai morcovi pentru că le plac grozav.

— Bine, bine, i-am spus, dar nu numai morcovii te plac. Lor le trebuie și alte alimente, care conțin albumine, hidrați de carbon, săruri minerale și vitamine. Ele te sunt necesare pentru creșterea și dezvoltarea lor. Albuminele se găsesc de pildă, în mazăre, lucernă verde sau uscată, fân, făină de carne sau derivate ale laptei (zer, lapte smântâni). Sărurile minerale se găsesc în toate plantele, dar ce-i drept, în cantitate mică. De aceea e bine dacă în fiecare zi, le dăm iepurilor 1—3 grame de făină de oase, var stins pisat, făină de scoici sau sare de bucătărie iar vitaminele în morcovi și verdeață.

Vlad scoase din buzunarul hainei un carnetel și notă cu atenție ceea ce îi spuneam.

— Poți să le mai dai și sfeclă, gullii, napi, resturi de pâi-

grijă pentru fiecare masă atât cât au nevoie. Dimineata să le dai de pildă 20 gr ovăz sau orz amestecat cu făină de oase puțin umezită și un vârf de linguriță de sare. La prânz, câte 100 gr. de fân și 200 gr. sfeclă, iar seara 25 gr. grăunțe de orz sau ovăz, 20 gr. fărâșe și 50 gr fân.

Vlad se gândi puțin apoi întrebă:

— Trebuie să cântăresc întotdeauna mâncarea pe care le-o dau?

— La început, 3-4 zile, da. Pe urmă te obișnuiești cu cantitățile și nu mai e nevoie de cântar. Nu uita însă ca la fiecare masă să le dai apă sau zăpadă foarte curată, în care să torni câteva picături de hipermanganat. E un medicament care îi ferește de boli.

Ca și Vlad, mulți dintre voi puteți îngriji de iepuri.

Iar în 1956 vă veți simți mândri că ați ajutat și voi ca numărul iepurilor să atingă, așa cum năzuim, 1.000.000.

Ing. Eugen MARZA

Adunările noastre

De ce nu vin fetele la adunarea de grupă!

De câteva săptămâni am băgat de seamă turburarea de care este cuprinsă clasa noastră clasa a VII-a miercuri pe la mijlocul ultimei ore. Șoapte repetate abat atenția fetelor dela lecție. Ce se întâmplă oare? Se anunță adunarea grupei I-a.

Am întrebat-o de curând pe Sabina, conducătoarea grupei, de ce se întâmplă asta

— Ce să fac? mi-a răspuns ea necăjită. Toate fetele știu dela început anulul că miercuri după ore avem adunare. Dar unele uită, iar altele... Marina! strigă ea deodată fugind spre ușă, rămâi, ai auzit doar că avem adunare!

— Am auzit, dar dacă țiine mult să știu că plec, răspuse Marina, întorcându-se dela ușă cu vădită părere de rău.

M'am hotărât atunci să aflu de ce pionierele vin cu atâta greutate la adunarea de grupă. Și am rămas în clasă.

★

— Tovarășe pioniere, ordinea de zi este următoarea:

Punctul 1: Demetriana Georgescu va citi referatul pe care l-a întocmit pentru ora de Limba română

Punctul 2: Dare de seamă asupra învățaturii și disciplinelor.

Punctul 3: Discuții și angajamente.

Fetele murmurau ceva nemulțumite. Am început să răsfoiesc jurnalul grupei. M'am oprit la foaia care purta data zilei în care se ținuse adunarea trecută. Același ordine de zi un referat citit de Demetriana, o dare de seamă asupra învățaturii și disciplinelor.

Atunci am înțeles de ce lipsesc fetele mereu dela adunare și dacă vin, vin fără plăcere. În grupă nu se discută ce le interesează pe pioniere și se face mereu același lucru.

Despre aceasta vom vorbi neapărat în primul seminar cu conducătoarele de grupă.

Geta FRUNZA

cond. univ. nr. 1-Ștefana, regiunea Craiova

Încă din capătul străzii, băieții simțiră că se întâmplă ceva cu Radu. La ferestrele camerei în care obișnuia să-și facă lecțiile, toate obloanele erau trase.

— Pesemne că e bolnav! își dădu unul cu părerea.

— Bolnav? Cum să fie bolnav? Când am plecat dela școală era sănătos tun. Doar nu s'o fi îmbolnăvit într'un ceas, așa din senin! Mai degrabă zi c'o fi plecat de acasă!

Dar oricât se clorovăiră între ei, băieții nu putură descurca „taina” obloanelor trase decât atunci când ajunseră acasă la Radu. Chiar la intrare, pe ușă, era pus un bilețel scris cu litere de-o șchioapă: „Rog nu mă chemați la joacă! Am voință slabă”. Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici, era semnătura: Radu.

— Învață! rosti unul dintre băieți.

— Să-l lăsăm în pace. Dacă ne roagă... Și băieții părăsiră în liniște curtea, gândindu-se poate la discuția care avusesese loc, dimineață, în clasa lor.

★

La discuția aceea se gândea acum și Radu. Și cum să nu se gândească! Așa o discuție nu-i în fiecare zi.

Era în recreația mare, după ora de Matematică. Vreo câțiva băieți se strânseseră în jurul lui.

— Nu știu cum faci tu, Radule, cum dregi — l-a zis conducătorul de detașament — dar la tine în catalog notele rele se înmulțesc ca ghebele după o ploaie caldă. De ce nu vrei să le pui capăt?

— Nu pot! rosti Radu. Am o voință

Toate am lucrat!

Eu sunt în clasa a VI-a și sunt conducătoarea grupei I-a. Nu de mult am ținut în grupă o adunare care ne-a plăcut deosebit de mult.

Ne hotărâsem încă de acum câteva săptămâni să facem un album cu titlul „U.R.S.S. astăzi”. Chiar a doua zi am început să strângem reviste, creioane colorate, pânză roșie, carton, hârtle colorată...

Adunarea am ținut-o acasă la Mariana, colega noastră. Flecare dintre noi am avut câte o sarcină: eu am decupat poze, Gabriela a desenat titlul, Mariana a lipit pânza...

Toate am făcut câte ceva și așa am reușit să terminăm albumul.

— Fetelor, am zis apoi, haldeți acum afară să ne jucăm puțin. Vreți?

După asta ne-am îndreptat mulțumite spre casă. Așa a fost adunarea grupei I-a.

Lucia BOLOGA

cl. a VI-a
Liceul de fete —
Orașul Stalin.

★

★

★

O grupă de pioniere dela Școala de 7 ani de fete nr. 28 din București repară, într'una din adunări, obiectele și cărțile din Camera pionierilor.

★

★

★

Voință slabă

atât de slabă!... Se vede că am moștenit-o dela vreun străbunic. Poate că și lui i-o fi plăcut mai mult să se joace decât să învețe.

— Așa ceva nu se poate! Străbunicul tăi n'au învățat la școală!

— Au învățat, n'au învățat, eu am voință slabă, asta e!

— E grav, dacă într'adevăr e așa, rosti din nou conducătorul. N'o să lasă nimic din tine. Se prea poate însă să te înșeli... Ia încearcă după amiază să înveți așa cum trebuie.

Și tocmai această încercare voia s'o facă Radu în după amiază asta. A tras frumos obloanele la toate ferestrele, a pus bilețelul la ușă, și-a scos cărțile, caietele, pregătindu-se să-și facă temele.

Deschise caietul de teme la Fizică și citi cu glas tare: „Temă. Căutați câteva exemple în care să poată fi întâlnit principiul inerției!”

— Să cauți, dar unde să cauți asemenea exemple? Ia să văd, poate prin cărțile din bibliotecă găseșc ceva.

Radu se sculă de pe scaun și începu să răsfolască prin cărți. Deodată dădu peste un titlu tare curios: „Aventurile neobișnuite ale lui Caric și Valea”.

— Ce-o mai fi și asta? Ia să-mi arunc puțin ochii prin ea.

Cartea era deosebit de interesantă. Caric și Valea au dispărut într'o dimineață de acasă și nimeni nu le mai poate da de urmă. Nicu chiar Jak, câinele fotografului grasun. Dar unde au dispărut? — N'am spus eu că am voință slabă? se mustră în sine lui, Radu, așezându-se din nou la masă.

Citi încă odată tema din caiet — Da, să caut exemple, să caut, să caut... Și Jak, câinele acela lup, îi căuta pe Caric și Valea. Oare l-o fi găsit?

Radu se uită iar la cartea atât de atrăgătoare și, până una alta, mai citi o pagină.

— Mai mult ca sigur că am voință

slabă, zise el când își aduse aminte de lecție. Ce-o ieși din mine, nu știu! Dar poate că n'am voință de loc? Se poate și asta! Unul dintre străbunici n'o fi avut nici el voință! N'a avut și pace! Și dacă el n'a avut voință, ce era să moștenesc eu dela el?

Și Radu se pregăti se plece pe deal, la sănătos.

— Dar poate, se răsândi el, poate totuși am un pic de voință! Fie chiar cât un bob de grâu, la să încerc altfel! La cele ce trebuie să fac am să zic: „Vreau” iar la cele ce nu trebuie să fac am să zic: „Nu vreau”.

Apoi mai făcu ceva. Scoase în grabă o bucată de hârtle și scrise pe ea: „Vă rog să mă chemați la joacă! Imi încerc voința”. Se duse la ușă, rupse bilețelul vechi și-l prinse pe acesta nou. Ridică obloanele dela ferestre și se apucă din nou de temă.

Oare ce exemple să dau? — se gândi el. E greu de găsit! Dacă aș avea și eu un câine așa cum e Jak, poate că el. El, dar uite că iar mi-au sburat gândurile în altă parte! „Nu vreau” să mă gândesc la Jak „Vreau” să găseșc exemple. Să zicem că merg cu tramvaiul. Deodată, un stop în față. Tramvaiul oprește brusc, iar călătorii sunt împinși înainte parcă de o forță nevăzută. Forța aceasta e inerția!

Radu deschise caietul și scrise în el exemplul găsit.

— Uite că am totuși un pic de voință, se mângâie el în gând. Dar unde mai găsim inerția?

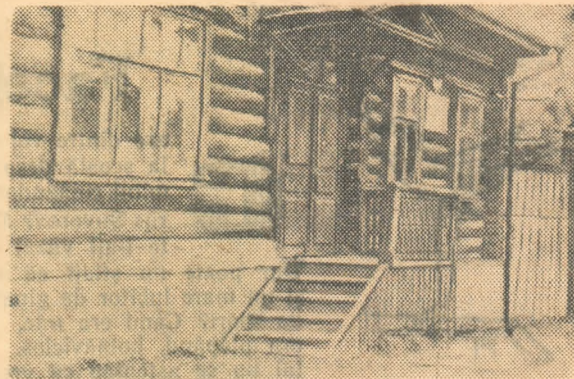
Câteva ciocănituri în ușă îl făcură să uite o clipă de temă.

— Intră!

Închilpuți-vă! Băieții care trecuseră mai înainte pe la el se întorseseră acum din nou.

— Am venit! spuse unul din ei. Cred că ai terminat cu învățatura. Doar ai schimbat și bilețelul dela ușă.

Pavel Petrovici Bajov un mare prieten al copiilor

Casa în care a locuit Pavel Petrovici Bajov

Orașul Sverdlovsc din munții Urali e cunoscut și peste hotarele Uniunii Sovietice pentru că aici se ridică gigantic, combinat metalurgic „Uralmaș”. Tot la Sverdlovsc se află o modestă casuță de lemn, aici a trăit o bună parte a vieții sale neîntrecutul povestitor, creator al minunatelor basme despre tăietorii de piatră din Urali. Pavel Petrovici Bajov.

P. P. Bajov s'a născut acum 75 de ani, în orașul Săsert, nu departe de Sverdlovsc. A fost mai întâi învățător, apoi ziarist. Intreaga viață și-a petrecut-o colindând prin ceața cenușe-albastră a Urallilor unde lucrau tăietorii de piatră. Dela ei află Bajov minunatele basme, pe care apoi, le așternea pe hârtie, cu mult meșteșug. Așa au luat naștere „Floarea de piatră”, „Cutia de malachit” și alte povești neîntrecute de frumoase. Intrând în rândurile Partidului Comunist Rus, el a dus o neobosită activitate revoluționară, atât înainte de marea Revoluție Socialistă din Octombrie cât și în anii puterii sovietice.

Anii primei planuri cincinale l-au găsit pe Bajov lucrând ca redactor al ziarului „Crestianscaia gazeta” (Gazeta sătenilor).

El colinda și acum prin sate, prin mine, culegând mai departe basme pe care le prelucra și le dăruia cu atâta dragoste copiilor sovietici. Bajov a fost și este unul dintre cei mai iubii scriitori ai copiilor sovietici. Zilnic el primea zeci de scrisori în care ei îi mulțumeau pentru basmele sale.

Ianuarie 1952. Vestea că Pavel Petrovici a încetat din viață i-a umplut de durere și pe vârstnici și pe copii... „Moș Bajov” nu mai era. Dar basmele lui vor trăi veșnic, purtând în viitor zvonul unui noian de minunate întâmplări ale tăietorii de piatră din Urali.

★

...Când cineva vine pentru prima dată în Urali și vede munții acoperiți de brazii care se pierd în depărtarea cenușe-albastră, exclamă aproape fără voie: „Parcă ar fi în basmele lui Bajov!” Și asta nu e un lucru întâmplător de când poporul a cunoscut basmele lui Pavel Petrovici. Uralii nu mai pot fi despărțiți de numele lui Bajov.

Sverdlovsc, Ianuarie 1954.

Dan LAZARESCU

— Nu merg la joacă! zise Radu hotărât.

— Nu mergi? De ce nu mergi? Tu însuși ne-ai rugat să te chemăm.

Radu șovăi o clipă. „Vreau” să mă joc își zise el, dar îndată o întoarse: „Nu vreau”.

— Nu, nu merg! rosti el cu glas tare.

— Suciți mai ești! Tu ne rogi și tot tu nu vrei să mergi. Te lăsăm în pace!...

Băieții plecară. Radu vru să se ducă după ei, dar se răsândi.

— Nu trebuie să-mi pară rău că nu m'am dus cu danșii! „Nu vreau”! Doar așa se călește voința.

Se așeză din nou la masă, gândindu-și unde ar mai putea întâlni principiul inerției.

Încetul cu încetul găsi numeroase exemple: printre jucăriile lui Săndei — fratele său — la sânș și chiar la patlăraj. Și la toate a zis: „vreau”.

★

A doua zi, Radu — băiatul cu voință „slabă” — căpătă nota 5. Toți băieții îl felicitară.

— Ești grozav, Radule, îi spuse conducătorul. Așa o voință cum ai tu mai rar se întâlnește. E tare ca oțelul.

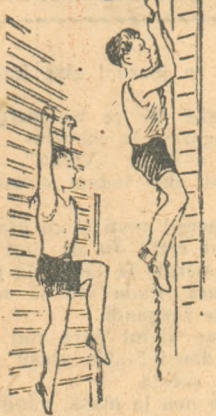
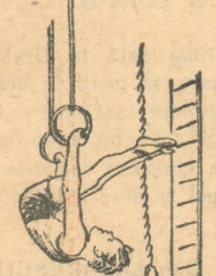
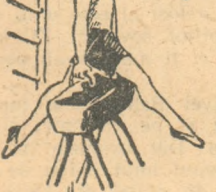
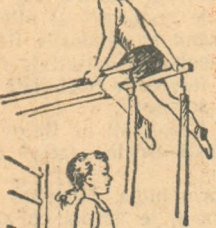
— Păi eu ce tot vă spun? Toți străbunicii mei au avut voință tare. Dela el am moștenit-o!

De fapt nici Radu nu credea cele ce spunea. Un singur lucru însă i se lămurise pe deplin în minte: „Când vrea, poate să facă orice și propune!”

V. BARGAONU

Casa Film Sănătații, Voinicii și Sportivilor

Faceți gimnastică

Care dintre voi n'a auzit la școală despre renumitul comandant de oști rus Suvorov? Mulți poate l-ați văzut în film.

Dar poate nu știți că el a fost și un mare iubitor de gimnastică și de sport? Când era mic, Suvorov era plătând, bolnăvicios. Părinții lui nu se așteptau ca vreodată să ajungă militar. Totuși pe Suvorov l-a atras meseria aceasta. El știa că, pentru a-și realiza visul îi trebuie un trup oțelit ca să poată birui obstacolele ce i se vor ivi în cale. Așa a început Suvorov să facă gimnastică și sport. Gimnastica și sportul l-au ajutat să devină unul dintre cei mai rezistenți oameni ai timpului său, sănătos și cu o mare putere de muncă.

Iată cum gimnastica, începută încă de mic copil și făcută cu rost, întărește corpul și-l apără mai bine de boli. Pe lângă aceasta, gimnastica dezvoltă mușchii, oasele și articulațiile, inima și întregul aparat circulator, plămânii și mai ales sistemul nervos, care conduce întreaga activitate a organismului.

Adesea văd copii care de-abia își trag picioarele, de parc'ar avea 60-

70 de ani! De ce umblă așa? Pentru că nu fac gimnastică, nu practică nici un fel de sport. În schimb își este mai mare dragul să privești copiii care se întrec cu săniușele pe derdeluș sau se joacă plini de voinicie cu mingea. Fețele lor răsădit de fericire și de sănătate. Acești copii fac gimnastică și sport.

Exercițiile fizice însă nu se pot practica oricum. La început se execută exerciții mai ușoare, mai simple, apoi altele mai grele, mai complicate. Pentru copii de vârstă diferită există și exerciții de gimnastică diferite. Profesorii de Cultură fizică și sport și instructorii le pot recomanda tuturor școlărilor. Imbrăcămintea în cursul exercițiilor fizice trebuie să fie ușoară, să nu împiedice mișcările.

Și ca să nu mai existe printre voi copii plătânzi, care de-abia se mișcă, pentru ca să fiți voinici, gata să biruiți orice obstacole, sănătoși și plini de viață, faceți cu toții gimnastică!

Doctor
N. RACOVEANU

PRIETENI cu gimnastica

In fruntea echipei

Nu de mult a avut loc în orașul nostru un campionat individual școlar de gimnastică. Pe primele

Pionierul Dan Spătaru

trei locuri au ieșit elevii școlii noastre. În frunte s'a clasat Spătaru Dan. El este cel mai bun sportiv al școlii. Într-o zi ne-a povestit și nouă cum a devenit sportiv.

— Eram încă mic când am început să fac sport,

spunea Spătaru. Am învățat câteva jocuri sportive, dar mi se păreau cam grele, oboseam repede și nu rezistam până la sfârșitul jocului. Într-o zi tovarășul profesor de Cultură fizică m'a întrebat când și cum fac gimnastică. I-am răspuns că eu nu fac gimnastică, că mă ocup numai de diferite jocuri sportive. Dar după discuția avută cu tovarășul profesor, m'am gândit că ar fi bine să fac în fiecare zi gimnastică. Și așa, zi de zi, am îndrăgii sportul și mi-am dat seama că nu poți practica bine niciun sport fără gimnastică.

Mircea PASCU

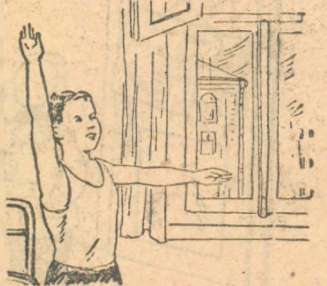
Școala medie de 10 ani
Medgidia

Nu mă tem de frig

M'am obișnuit să fac gimnastică în fiecare zi. Dimineața când mă scol, deschid geamul și în aerul răcoros și proaspăt fac mai multe exerciții.

Gimnastica mă înviorază și mă obișnuiește cu aerul rece. Când plec la școală nu mă mai tem de frigul dimineții. La ore sunt mai atent și nu obosec. Mie îmi place nespuse de mult gimnastica de înviorare.

Constantin CARLIG
clasa 7 det. 5 unit. 7, Lugoj

SPORTIVII din Răcățiu

— Iată, tovarășă — mi spuse șoferul. Am sosit. Asta-i Răcățiu.

Am pornit spre școală. Pe drum am cunoscut și m'am împletit cu mulți copii cu căciuli mari, cu ciorăci și opincuțe în picioare... Un lucru m'a isbit încă de la început: mai toți vroiau să-mi vorbească despre gimnastică și sport. „De ce au oare copiii aceeași atâta interes pentru sport?” — m'am întrebat eu.

La școală, într-o cameră mică unde dudulă aprig o sobă l-am cunoscut pe tovarășul Anton, directorul școlii și pe alți profesori. Și aici, în vreme ce-mi încălzeam mâinile la sobă, am găsit răspuns nedumeririi mele: am aflat de la tovarășul director povestea adevărată a sportivilor din acest sat suit pe povârni-

șul munților Apuseni. — Iacă țoi spune, tovarășă. În toamna anului 52 am venit aici ca profesor de Cultură fizică. Greu a mai fost la început... Într-o zi, îmi amintesc că se stărnise zarvă mare. Copiii zărise pentru prima oară o minge! Nici când nu se mai pomenise pe aici așa

ceva! Cât s'au bucurat! A doua zi le-am explicat ce-i aceea „gimnastică”. Toți ascultau și mă priveau drept în ochi. Cu câtă atenție și grijă au executat primele figuri! Doream să pregătim un program de gimnastică pentru sârbătoarea lui 7 Noiembrie. Exercițiile erau grele, dar prin strădanie le-au învățat.

...Am început apoi să ne antrenăm pentru spartachiada de vară a satelor. Aici echipa de gimnastică

a fetelor s'a clasat pe primul loc, iar la București, la finală, tot printre primele a fost... Și vom mai face încă multe pentru că toți iubesc gimnastica...

A doua zi m'am întâlnit și cu micii sportivi: schiori, atleți, șahțiști. Iată ce mi-a spus Crișan Alexandru:

— Acum îs schior. Dar prima dată tot cu gimnastica am început. Numai ceva mai târziu, când am văzut că-s mai tare, m'am suit pe schiori.

— Și acum nu mai faci gimnastică? l-am întrebat.

— Cum să nu fac? mi-a întors el vorba cam supărat. Fac în fiecare dimineață. Iar înainte de a schia fac câteva mișcări de încălzire și apoi uraș l. nu mă mai opresc din vârful dealului până aci în vale.

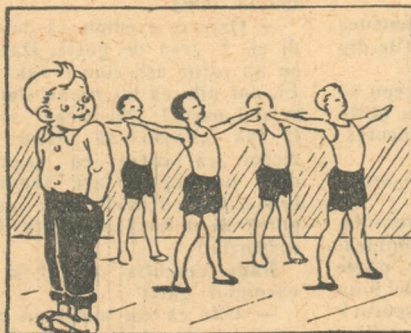
Eram mulțumită acum. Aflasem povestea micilor sportivi moți. Și am ținut neapărat să v'o destăinuesc și vouă.

Lucreția MARȘU

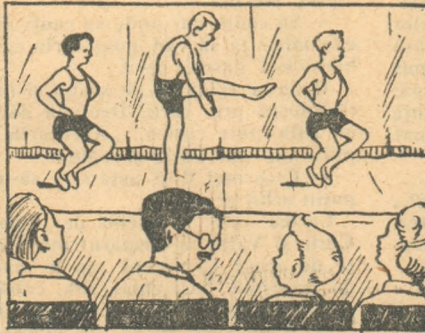
GICĂ NOTĂ-MICĂ „ANTRENOR”

Versuri: Al. Ovidiu ZOTA

Desene: BURSCHI

— Uite-i, măi, cum se omoară... Se trudesesc pentru nimic! Nu fac eu ca ei, că doară Nu-s păpușa Tândărică.

Spune tatăl: Ia te uită, Is voinici și sprintenei! Mai că-mi vine, fără voie, Să mă prind în rând cu ei!

Tu de ce n'ai fost cu dânsu? Sunt colegi cu tine, parcă! (Hait, pe unde scot cămașa!?) — Eu... li-s antrenor... așa că...

Cristina Anastasiu dela Școala Pedagogică de fete nr. 2 și Dan Livezeanu dela Școala de 10 ani de băieți nr. 7 din București au învățat bine exercițiile de gimnastică. Exercițiile acestea le sunt acum de mare folos la patină.